

GYÖTRŐDÉSEK

EGY VÁROSI *lány*

„Perzselően forró olvasmány.”

– *Library Journal*

fine
selection

New York Times bestsellerszerzők

MEREDITH WILD,
CHELLE BLISS

GYÖTRŐDÉSEK

MEREDITH WILD,
CHELLE BLISS

EGY VÁROSI
lány

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Írta: Meredith Wild & Chelle Bliss
A mű eredeti címe: Misadventures of a City Girl
Published by arrangement with Waterhouse Press LLC.
The moral rights of the author have been asserted.
Copyright © 2017 Waterhouse Press, LLC
All rights reserved.

A művet eredetileg kiadta: Waterhouse Press

Fordította: Szoboszlai Anna
A szöveget gondozta: Beke Csilla

Cover Design by Waterhouse Press.
Cover images: Shutterstock

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2064-7174
ISBN 978 963 561 345 8

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2021-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Széll Katalin, Deák Dóri

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,
a nyomda alapításának 139. esztendejében, 2021-ben.
A Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató
<http://www.gyomaikner.hu>

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített,
illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül
sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában
– akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást
és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Anyámnak.
Megjártuk a poklot,
de senkit nem szeretnék jobban magam mellett.
– Chelle*

*Chelle, ez neked szól.
Köszönettel tartozom az odaadó szeretetedért,
a hatalmas erődért és a töretlen bátorságodért.
Örök hálám kísér.
– Meredith*

ELSŐ FEJEZET

MADISON

Pukk!

Megdobban a szívem a hang hallatán. A pezsgősüvegből kiömlő hab beborítja a kezemet. Káromkodom egyet magamban, és letöröm a pultot. Nem bajlódom pohárral, fogom az üveget, és letelepszem a kanapéra. Benyomom a tévét, kapcsolgatni kezdek, végül kikötök a mozicsatornánál. Már csak egy doboz fagyhiányzik, hogy végképp a szerencsétlen elvált nő benyomását keltsem.

Azt hittem, a papírok aláírásával ma valami megváltozik. Hogy *én* megváltozom. Többé már nem Madison Cleary vagyok, a feltörekvő sztár felesége. Immár hivatalosan is újra Madison Atwood lettem. Az új Madisonnak boldognak, megkönnyebbültnek és szabadnak kellene lennie, csak hogy inkább ürességet érzek.

Becsukom a szemem, és fáradtan sóhajtok.

A rohadék. Bármennyire igyekszem is, úgy tűnik, képtelen vagyok megszabadulni a dühömtől.

Elutasítás. Remény. Kudarcc. Elszántság. Igen... elszánt vagyok, és küzdeni fogok, hogy talpon maradjak.

Leteszem az üveget, és kinyitom a laptopot. Az interneten mindenre van válasz, szóval biztos vagyok benne, hogy nem végezhetem így. A házasságom kudarca szörnyű csapás, ez tény, de nem hagyhatom, hogy a híres és híresen hűtlen férjem – *exférjem* – tönkretegyje a jövőmet.

Néha mégis úgy érzem, mindenütt ott van. Még mindig vannak közös ügyfeleink, melóink, barátaink. Ha szeretnék megint önmagam lenni, ki kell szakadnom ebből az egészből. El kell menekülnöm Los Angelesből, a pletykák elől, és végleg le kell zárnom az életemnek ezt a fejezetét.

Mondjuk, elutazom a mexikói tengerpartra, ahol megismerkedem egy gazdag, szexi producerrel. Ő majd feketelistára teszi a szarházi exemet, aki mellett mindvégig hűségesen kitarítottam a híressé válása rögzös útján. Drága pezsgőt iszogatunk, mennyei lakomákat csapunk, és hatalmasakat kefélünk. A köztes időben pedig a kristálytiszta tengerben lubickolunk.

Pár percig átadom magam a képzelgésnek, aztán a gondolataim visszatérnek a valóságba, reális menekülőút után kutatva. A házasságom vége felé, na meg a válási procedúra hónapjaiban, kétségbeesetten sivár lett a nemi életem, amire a gimnázium óta nem volt példa. Jeremyvel még idétlen, naiv kamaszként jöttünk össze, és azóta is együtt voltunk. Akkoriban fülíg szerelmes voltam belé.

Megérint az emlék, de a fájdalom még jobban – előbb a gyomromban érzem, aztán lassan a torkomat kezdi marni. Minden emlékem bemocskolózott, és azt hiszem, emiatt gyűlölöm Jeremyt a legjobban.

De talán nem lesz mindig így. Lehet, hogy egyszer begyógyulnak a sebeim, és idővel Jeremy is távoli emlékké halványul.

Az érzelmi feltöltődés után rákeresek a neten, hogy hova lehetne menni wellnesselni. Bármennyire szeretném is kikefélni magamból

az érzéseimet egy gyönyörű idegennel egy trópusi szigeten, tudom, hogy semmi jó nem származna belőle. Igazi szünetre van szükségem. Valamire, ami megerősít. Ami meggyógyítja a szívem.

A találati lista első oldala észak-kaliforniai fürdőket dob ki. Ezek elég messze vannak Los Angeles-től, de kellőképp közel is, ha munkaügyben gyorsan haza kellene ugranom. Megnézek jó pár honlapot, de a helyek zöme vagy túl ósdi, vagy túl öko, vagy túl spiri. Nem akarom, hogy megtérítsenek, csak egy kis pihenésre, némi masszázsra és friss hegyi levegőre van szükségem.

A böngésző második oldala az Avalon Springs Vendégházzal kezdődik. Rákattintok. Megdobban a szívem, ahogy felcsillan a remény. Az Avalon Springs lényegében egy hegyi fürdő házias konyhával, jógaórákkal és túrákkal, ahol az embernek van ideje összeszedni magát. A tulajdonosok vérbeli hippik. A hely tisztának és kellemesnek tűnik, és teljesen más, mint azok a felkapott turistahelyek, ahová az idegesítő primadonnák járnak.

Csekkolom a naptáram, és lefoglalok négy hetet. Az árat nem nézem, mert bármennyibe kerül is, megérdemlem ezt a kiruccanást, a pénz most nem számít.

Ma Madison Atwood lettem, és életem legújabb fejezete az Avalon Springsben kezdődik.

– Tessék, a szobakulcsa! A lakosztálya az Olíva-szárnyban van, a szomszédos épületben, vagyis nem lesz messze az étkezőtől és a jógateremtől – mondja a makulátlan bőrű, szőke hajú fiatal lány, és a főbejárat felé mutat. – Minden szombaton eligazítást tartunk itt, a főépületben. Egy óra múlva kezdődik.

– Eligazítást? – kérdezem, és a kitűzőjéről, amin pongyola írással az áll, Indigo, a szürke szemébe nézek.

Olyan édesen mosolyog, mintha hírből sem ismerné a stresszt.

– Igen, amolyan találkozó. Megismeri a többi vendéget, lesz egy kis közös légzőgyakorlat meg nyújtás, aztán Vi és Lou mesél egy kicsit a helyi forrásokról.

– Remek – motyogom, és meg sem próbálok lelkesnek látszani.

Nem mintha ez az elvarázsolt virággyermek bármit is levenne a viselkedésemből.

Becsúsztatom a hideg fémkulcsot a farzsebembe. Máris attól tartok, hogy ez az egész elvonulósdi ordas nagy hiba volt a részemről. A recepción iszonyú hangzavar támad, ahogy egy rakás ember átvonul a jógateremhez. Ilyen lesz az eligazítás is? Rám tör a szorongás, amit azonnal követ az égő érzés a gyomromban.

Ez a hely egyáltalán nem békés. Igen, kiszakadtam a városból, csakhogy ezek az emberek nem az én világom. Simán elvagyok a hollywoodi gazdagok és hírességek között, de öt perc ezzel a felvillanyozott társasággal, és végem.

Félbeszakítom Indigót, felkapom a kitöltendő papírokat, és szélesbesen kiviharzok a bejárati ajtón. Szerencsére a szobám nagyon közel van a kocsimhoz, bár annak sem örülök túlzottan, hogy a parkoló szomszédságában töltöm majd a napokat.

Elhadarok magamban egy rövid imát, és mérhetetlenül megkönnyebbülök, amikor kiderül, hogy legalább a szoba rendben van. Pont olyan, mint a hirdetésben: tiszta, kényelmes és tágas. Egy gyors terepfelmérés után kinézek az ablakon, hogy kiderítsem, ki vagy mi csap ilyen éktelen nagy zajt. A vendégek csak úgy özönlenek az épületbe. A jóganadrág és a fejpánt afféle egyenruhának tűnik. Én szakadt farmerben, pólóban és tornacipőben vagyok.

Felkapom a kulcsomat és az Indigo kezéből kitépett térképet, és kiviharzom az épületből. Elhaladok a csoport mellett, és addig megyek, amíg a zsvaj halk morajjá csendesül mögöttem.

Az itteni táj egész más, mint amihez hozzászoktam. Keleti parti lány vagyok, egész életemben a karrieremet építettem, majd miután ideköltöztünk nyugatra, egyfolytában az exem körül forgott a világ, szóval nem igazán jutottam el Kalifornia festői vidékeire.

Az eleinte széles, majd keskenyedő ösvény egyre sűrűbb területre vezet. Elmerülök a gondolataimban. Kétség. Megbánás. Reménytelenség. Képtelen vagyok megszabadulni tőlük. Minden porcikámban érzem, hogy nem tartozom senkihez. Elveszett nő vagyok, akit elhagyott a férje, mert egy mutogatni való cicababára van szüksége. Az elutasítás és a fájdalom hatalmas, visszataszító tetoválásként borít be, amit az idő sem koptathat le rólam.

Továbbmegyek, szinte alig érzékelem az emelkedőt. A bőrömet vékony izzadságréteg borítja. Az Avalon Springs talán mégsem az a menedékhely, amire szükségem van. De ha már idáig eljöttem...

Könnybe lábad a szemem, olyan egyedül érzem magam. Piszkosul egyedül. Az ösvény mentén fenyőfák sorakoznak. A fák felett az ég varázslatosan szép bíborszínbe borult. Elcsendesednek a háborgó gondolataim, és rádöbbenek, hogy jó messzire keveredtem a szállástól. Esteledik, és fogalmam sincs, hol vagyok, merre tartok, de a távolban csobogó víz hangja továbbcsábít.

Kiérek egy tisztásra, ahol egy forrászerűsége bukkanok. Bár ezen a magaslaton hűvösebb a levegő, a víz élénktürkiz színben pompázik. Leülök egy nagy, kerek sziklára, és az ujjammal ellenőrzöm a víz hőmérsékletét. Tökéletes, mint egy frissen eresztett fürdő.

Bizonyára ez az Avalon-forrás. A szállás névadója tele van a környező hegyekből származó, jótékony hatású ásványi anyaggal. A magasabb

sziklákról vékonyan csordogál le a víz a természet által alkotott legtökéletesebb fürdőkádba.

Gyorsan körülnézek, aztán levetkőzöm. Beledugom a lábujjam a vízbe, és miután mindent rendben találok, óvatosan elmerülök a forrásban. Lebukom a víz alá, a hajam ezernyi selyemfonalként simogatja a vállam. Kiengedem a levegőt, és a felszínre török, majd hagyom, hogy az egész testem alámerüljön. A forróság és a mindent körülölelő víz, a légies meztelenség és a nehéz gondolatok... ez most pokolian jólesik.

A talpam a fenékhez ér, és visszalököm magam a felszínre, amikor érzem, hogy levegőt kell vennem. Némi idő elteltével olyan helyre evickélek, ahol leér a lábam. A mellem a felszínen lebeg. Kimászom egy széles, lapos sziklára, és bár érzem, hogy kemény és hideg, elterülök rajta. A forrás vize teljesen átmelegített és lenyugtatott.

Becsukom a szemem, és élvezettel hallgatom a víz, a madarak és az elszigeteltség hangját. Végigsimítom a kezem a bőrömön, és hosszú idő után most először érzek halvány lüktetést a lábam között. Egek, olyan feszült voltam az elmúlt időszakban! Szükségem van arra, hogy végre ellazuljak. Felbátorít a tudat, hogy a testem még mindig reagál az elemi szükségletekre, és magamhoz nyúlok.

Egyre jobban elkap a hév. Széttárom a lábam, az egyik ujjam fel-dugom a hüvelyembe, a másikkal a csiklómat izgatom. Percek telnek el. Fürgén játszom azokkal a területekkel, amik leginkább egy férfi odaadó törődését igényelnék. De nem akármilyen férfit. Olyanét, aki nem töri össze a szívem, és nem csinál ki teljesen. És mivel ilyet még nem ismerek, egyelőre maradnak az ujjaim.

Egyre hevesebben zihálok, ahogy rákapcsolok. Már vagy ezerszer feljuttattam magam a csúcsra, tudom, mit kell tennem. Ám az esetek nagy részében ürességet érzek utána. Fizikailag kielégülök, de

érzelmileg sosem. De nem érdekel. Öt órát vezettem, hogy ideérjek, szükségem van az ellazulásra. Egyre mélyebbre dugom az ujjam, és ritmikusan dörzsölöm az érdes bőrfelületet. Egy kemény farkok puha hegye jobb érzés lenne, de ez is megteszi.

Megnyalom az ajkam, és elképzelem, hogy egy férfi kényeztet. A teste izmos, a tekintetéből árad a szenvedély, és tövig nyomja belém a farkát. Azt mondja, gyönyörű vagyok, és még soha senkivel nem volt neki ennyire jó. Finoman dörgöli a csiklómat, újra... és újra... és újra...

Hatalmas levegőt veszek, a hátam ívben megfeszül, mindjárt ott vagyok. A sarkamat és a vállamat keményen a sziklának nyomom. Hangosan felnyögök, részben az izgalomtól, részben a bosszúságtól, mert nem tudok élvezni.

Kinyitom a szemem, csillagok ragyognak az égen. Az ösvény felé pillantok, és hirtelen belém hasít az aggodalom, hogy nem fogok visszatalálni a vendégházba.

Aztán meglátom őt a fák között. És felsikoltok.

LUKE

Nem tudom, mi ütött belém, hogy megállok és nézem. Jó nagy zajt csapott, ahogy ment az ösvényen. Egy újabb városi lány a hegy aljában működő vendégházból, semmi kétség. Azért jöttem, hogy megmártózzam a forrásban. Szombat van, a turnusváltás napja, és az új lakók ritkán merészkednek fel ide, miután lemegy a nap.

De amióta ledobta a ruháját, képtelen vagyok megmozdulni. Vissza kellett volna mennem a házba, de csak néztem, ahogy úszik és lebeg a

vízben, mint egy istennő. Hosszú barna haja V alakban tapadt a testére, ahogy kijött a vízből, körülölelve a legtökéletesebb mellet, amit valaha láttam.

Aztán leheletnyi büntudattal végignézttem, ahogy elfekszik a sziklán, kecses ujsa elmerül a puncijában, és addig játszik magával, amíg finom nyögései nyomán elnémul az erdő, és elakad a lélegzetem. Akkora merevedésem van, hogy nem sétálhatok haza csak úgy, mintha mi sem történt volna, de az is biztos, hogy nem hagyhatom itt, mert mindjárt besötétedik.

Amikor találkozik a tekintetünk, felsikolt, és visszacsúszik a vízbe, hogy elfedje meztelenségét. Összeszedem magam, nehogy meglássa, hogyan hatott rám a kis bemutatója, majd közelebb lépek.

– Ki maga? – kérdezi.

Hangja reszket a félelemtől. Tágra nyílt szemmel néz rám, próbálja felmérni, bántani fogom-e. Ilyen kései órában, ilyen messze a szállástól valóban van oka az aggodalomra. Senki nem védené meg, ha ártó szándékkal közelednék felé.

– Nem fogom bántani – nyugtatom meg szelíden, hogy oldjam a félelmét. – Későre jár. Visszatalál a vendégházba?

Összefonja a karját a melle előtt, noha semmit nem látok belőle.

– Van térképem.

Elmosolyodom, és a földön heverő ruhájára pillantok.

– Igazán? És elemlámpája is van hozzá?

Összevonja sötétbarna szemöldökét. Lélegzetelállító a szeme formája, bár a színét nem látom tisztán a szürkületben.

– Visszaviszem, ha gondolja. A magaféléknek nem szerencsés egyedül maradni idekint.

– A magamféléknek? – kérdezi rosszallóan.

– Legalább egy mérföldnyire van a szállástól, és nincs megfelelő felszerelése. Ha valakiben nincs egy egészséges adag félelem a vadontól, annak nem tanácsos egyedül csatangolnia idekint.

– Nem kell megmentenie, oké?

Visszatartok egy szemforgatást. Egy újabb ostoba városi spiné túl-méretezett egóval és csekély józan ésszel.

– Jöjjön, visszaviszem!

Lassan elindul a parthoz a ruhája felé. Egy pillanatra sem veszi le rólam a szemét.

– Forduljon el, kérem!

Felnevetek.

– Sokkal cifrább dolgokat is láttam már, nekem elhiheti.

Szeme tágra nyílik, orrlyuka kitágul. Szó nélkül elfordulok, noha ez teljesen röhejesnek tűnik mindazok után, amit az imént végignéztem. Egy perc elteltével hallom, ahogy a tornacipője a sziklán topog. Megfordulok, és szemügyre veszem a ruhába bújtatott testét. A farmere feszesen tapad a combjára, a melle teltebbnek tűnik a szűk pólóban.

Gyorsan elterelem a gondolataimat, mielőtt a farkam megint illetlenül viselkedne. Régóta nem voltam nővel, és bár valószínűleg mindent megvetek, amit ez a nő képvisel, a bennem lakozó fenevad legszívesebben letépné róla a ruhát, beléhatolna, és addig dolgozna rajta, amíg mindketten elélvezünk. Újra és újra.

Káromkodom egy ízeset a bajszyom alatt, aztán elindulok lefelé az ösvényen.

Eltelik pár perc, nem kell hátranézniem, hogy tudjam, mi a helyzet. A zihálásból és a gallyak reccsenéséből tudom, hogy nehezen bír lépést tartani. Nem sok köze van a vadonhoz. Fel nem foghatom, Lou és Vi minek hozza erre a gyönyörű helyre ezt a sok féleszűt. Ezek az emberek

nem tartoznak ide, képtelenek megbecsülni a természetet. Számukra pusztán divatos hóbot a hegyekben eltöltött egy hét. Az lenne a legjobb, ha végleg eltűnnének a búsba, hogy zavartalanul élvezhessem azt, amiért idejöttem. Az egyedüllétet. A nyugalmat. Az egyszerű életet. Hogy anélkül mártózhassak meg a forrásban, hogy egy szédült városi tyúk elterelné a gondolataimat az édes puncijával... mert az biztos, hogy nagyon édes, és ó, egek, biztosan nagyon szűk!

Megállok és megfordulok. A kis barna szinte nekem ütközik. Megfogom a vállánál, ahogy kibillen az egyensúlyából. A kezem között valahogy kisebbnek tűnik, mintha alig borítaná hús a törékenny csontvázát. Vizes haja átnedvesítette a pólóját, és megint elvonja a figyelmem. Egek, erre aztán tényleg nem volt szükségem!

– Innen már visszatalál – mordulok fel.

– Úgy gondolja?

A hold fénye megcsillan a bőrén. Ha volt is rajta smink, a forrás vize lemosta. Kétségkívül igazi természetes szépség. Orra fitos, ajka finoman ívelt. Vonásai cseppet sem egzotikusak vagy különlegesek, de ez a nő mégis úgy elbűvölő, ahogy van.

Eleresztem, és magam mögé mutatok.

– Pár száz méter, és visszajut, csak kövesse a fényeket.

– Köszönöm – feleli olyan halkán, hogy ha nem egy csendes erdőben lennénk, nem is hallanám, mit mond. Nyoma sincs a korábbi hangnemnek.

Nem tudom, miért állította, hogy nincs szüksége segítségre. Talán félt tőlem.

Megrándul az arcom, mert kicsit sincs ínyemre, hogy félelmetesnek látnak. Soha nem bántanám sem őt, sem senki mást, noha rühellem, hogy feljárkálnak az erdőmbe.

– Nem kell megköszönnie.

– De, igen. Ott is hagyhatott volna, vagy...

– Vagy? – Felhúzom a szemöldököm, és kíváncsian várom, ki mondja-e hangosan, amit gondol.

Igen, valóban megtehettem volna azokat a dolgokat, amik most a fejemben járnak. Benyomulhattam volna a selymes combja közé, és olyan kéjes kielégülésben részesíthettem volna, amilyenre a finom ujjacskája sosem lesz képes.

De nem mond semmit, egyetlen szót sem szól. Csak néz rám, és egy pillanatra felötlik bennem, vajon belelát-e a fejembe, olvas-e a mocskos gondolataimban. Aztán az egyik kezét végigcsúsztatja a mellkasomon, és én alig kapok levegőt.

– Hogy hívják? – kérdezi suttogva, mintha megriadna a saját szavaitól.

Mikor is érintett meg utoljára nő? Kibaszottul nem kapok levegőt.

– Jó éjt!

Ellépek, és erőltetett menetben elindulok felfelé az ösvényen. Azonnal el kell tűnnöm a közeléből.

MÁSODIK FEJEZET

MADISON

Mi a fene volt ez? Feltettem egy egyszerű kérdést, mire szó nélkül lélepett. Úgy kezelt, mintha én zavartam volna meg őt, és nem fordítva.

Hajt a düh, miközben lesietek az ösvényen a főépület felé. A fényeket követem, ahogy az a pasi mondta. Fáj a lábam a megerőltetéstől, minden lépésnél úgy érzem, az lesz az utolsó.

Megállok, előrehajlok, kezem a térdemre támasztom, és kifújom magam. Képtelen vagyok kiverni a fejemből, csak rá tudok gondolni – a szexi idegenre, aki egyszer csak ott termett a semmiből, és bár végignézte, mit művelek, mégsem támadott meg.

Az épület hatalmas ablakain kiszűrődő fény bevilágítja előttem az utat. Felegyenesedem, és elindulok a szobámba.

Belém hasít az emlék, ahogy megérintettem őt. *Ó, egek!* Tényleg megtettem! Miért csináltam? Talán félreértettem a nézését, és ezért simítottam végig a kezem a mellkasán. Az izma kemény, mint az acél. Aztán sarkon fordult, és eltűnt, mintha megsértettem volna valamivel.

Kiérek a fák közül a tisztásra. Látom, hogy Indigo a recepció pultban áll, és bambán néz a semmibe.

Amikor észrevesz, hevesen integetni kezd.

– Te jó ég, Ms. Atwood! Már mindenütt kerestük!

Lassan lemegyek a lépcsőn, és a korlátba kapaszkodva megtartom az egyensúlyom.

– Magam sem hittem, hogy ilyen sokáig távol leszek.

– Már azon voltam, hogy keresőcsapatot indítok, miután nem találtuk a szobájában, és az eligazításon sem jelent meg.

– Sajnálom – mondom nem túl őszintén.

Az utolsó dolog, amire ma este vágytam, az az eligazítás. Azért jöttem ide, hogy egyedül legyek. Nem akarok idegenekkel körülvéve egy hülye beosztást követni.

– Semmi baj. Már lefoglaltam önnek holnapra egy találkozót Vivvel – folytatja mosolyogva, és mellém lép. – Majd ő körbevezeti a birtokon. Számunkra nagyon fontos, hogy a vendégeink jól érezzék magukat.

– Köszönöm – felelem a lelkesedés leghalványabb jele nélkül, de ahogy lelohad a mosoly Indigo arcáról, azonnal menteni próbálom a helyzetet. – Jólesik a törődése.

A recepciós lány gyengéden megszorítja a karomat.

– Mi segíteni szeretnénk.

– Tudom, csak olyan hosszú volt ez a nap.

– Hát – csillan fel a szeme –, hozhatok egy nagy bögre kakaót, az segít ellazulni.

– Nem – vágom rá túl gyorsan. – Inkább megfürdök, és lefekszem aludni. De azért köszönöm a figyelmességét, nagyon kedves.

– A munkám része. Ha meggondolná magát, kilenckor tábortűz lesz odakint – mondja, és a tisztás jobb széle felé mutat, ahol egy férfi farönköket hajjigál egy gödörbe, egy másik pedig székeket rendezget kör alakba. – Próbálja ki! Nekem mindig segít az elalvásban.

Az az érzésem, Indigónak még nem voltak álmatlan éjszakái. Olyan könnyedség árad belőle, amit jómagam régóta nem éreztem. Fiatal koromban én is ilyen voltam, míg arcul nem csapott a valóság.

– Jó éjt, Indigo! – mosolyodom el lágyan.

– Jó éjt, Ms. Atwood, aludjon jól!

Azóta nem volt részem pihentető alvásban, hogy a Jeremy hűtlenségéről szóló pletykák szárnyra kaptak a városban. Néhány nagyobb médium is felkapta a sztorit, így lassan mindenki tudomást szerzett a viszonyról. A véget nem érő telefonhívások és SMS-ek miatt nem bírtam aludni, ráadásul a történtenken sem tudtam túllépní, hiszen percenként emlékeztettek arra, hogy megcsaltak.

Bemegyek a szobámba, letusolok, bebújok az ágyba a takaró alá, és a plafont bámulom. Bármennyire szeretnék is, nem bírok elaludni. Csak arra a titokzatos férfira tudok gondolni, akivel az erdőben találkoztam. Arra a seggfejre, aki lerázott. Akit meg akartam érinteni. Vajon milyen érzés lenne végigsimítani a csupasz mellkasát?

– Baszki! – szisszenek fel, és két kézzel a matracra csapok.

Mérgesnek kellene lennem, amiért nézett, de ahogy felidézem a mohó tekintetét, egyből beindulok. Ezer éve nem nézett rám így senki. A Los Angeles-i élet nem tesz jót a nők önképének. Azok a lányok számítanak népszerűnek, akik épp csak befejezték a középiskolát, mindenki más plasztikáztat, hogy fiatalabbnak tűnjön a koránál.

Viszont az a pasi sóvárogra nézett rám, ahogy annak idején Jeremy is, mielőtt más nőket kezdett hajkurászni. Lehet, hogy a titokzatos férfi végül lelépett, de tudom, hogy akkor, abban a pillanatban akart engem. Ismerős, lüktető érzés jelentkezik a lábam között. Bedugom a kezem a takaró alá, és magamhoz nyúlok. Lehunyom a szemem, és csak a jóképű, titokzatos férfit látom magam előtt.

Volt valami a szépségében... A szeme, mint a legsötétebb éjszaka égboltja, lenyűgöző volt. Mégis a haja lepett meg a legjobban. Sötétszőke, hosszú tincsei jól illettek mézbarna bőréhez, és bár kontyba fogta, nagyon jól állt neki. A szakálla pedig – amit soha nem táltam különösebben vonzónak egy férfin – még inkább kiemelte a vonásait, még férfiasabbá tette.

Ott folytatom, ahol a forrásnál abbahagytam, de közben azt képelem, hogy az ujjaim helyett ő hatol belém. Szeme csordultig van vággyal, és a nevemet suttogja kéjesen. Végigsimítja érdes kezét a bőrömön, szinte éget. A sarkamat a fenekének szorítom, és érzem, ahogy a farizma minden egyes lökésnél összerándul. Képtelen vagyok elfojtani a hangom, egyre hangosabban nyögdecselek.

A korábban elmaradt orgazmus hullámként söpör végig rajtam. Sikoltozom, ahogy ki-be jár az ujjam, a tenyerem pedig a csiklómat dörzsöli. Az izmaid ritmikusan összerándulnak, a testem ívben meghajlik. Amikor az utolsó rángás is alábbhagy, kinyitom a szemem, és mély levegőt veszek.

– Huhh! – szakad ki belőlem.

Még soha életemben nem élveztem el ilyen gyorsan. Még akkoriban sem történt ilyesmi, amikor Jeremy még mindent beleadott, és úgy megoldgózott, hogy kettéállt a szemem. Még akkor is legalább tíz perc kellett ahhoz, hogy eget rengető orgazmusom legyen. De ez, miközben *rá* gondoltam, kifordította a sarkából a francos világot.

Túl kimerült vagyok ahhoz, hogy kielemezzem a helyzetet. Becsukom a szemem, és megpróbálok összpontosítani a tücsökciripelésre. De hiába. Nem tudom őt kiverni a fejemből.

LUKE

A legutolsó, amire tegnap este számítottam, az egy meztelen nő, egyedül a forrásnál, ahogy épp magához nyúl. Megszoktam, hogy ha turnusváltás van az Avalonban, aznap zavartalanul használhatom a birtok fenti részét.

Még a nagyapám hagyta rám ezt a földet – több mint húszhektárnyi érintetlen, félreeső erdős területet az észak-kaliforniai hegyvidéken. Nem terveztem, hogy ez lesz az otthonom. A birtok évekig elhagyatott volt, a rajta lévő ház romokban állt. De miután leszereltem, még a gondolatától is rosszul voltam, hogy visszatérjek a civil társadalomba, és folytassam a korábbi életemet.

Inkább vért izzadva rendbe tettem ezt a helyet, és ideköltöztem.

Ez a hely lett a mentsváram.

A menedékem a kinti világ elől.

Amíg ő fel nem tűnt.

Üldögélek, nézem a tüzet, és a reggeli kávémat kortyolgom. Képtelen vagyok kivenni a fejből, ahogy a gesztenyebarna, vizes tincsek átnedvesítik a pólóját, kiemelve a mellét. Azt a tökéletes mellet. Azokat a hetyke ciciket. Azokat a telt kebleket. *Gondolj valami másra, te barom!*

Amikor utoljára érintettem női mellet... A francba is, annak már több éve!

Mielőtt csatlakoztam a haditengerészethez, én is normális életről álmodoztam. Nem arról, hogy a vadonban kötök ki, egy hegy tetején, egyedül.

Azt hittem, enyém lesz az amerikai álom: megnősülök, veszek egy házat, és annyi gyerekem lesz, hogy végül egy ócska kisbusszal fogunk közlekedni.

De a seregben töltött idő hazavágta a terveimet. Azt hittem, bármi-
re fel vagyok készülve, ami a szolgálat alatt történhet. Olyan dolgo-
kat láttam és tettem, amiket nem akartam újraélni vagy megismétel-
ni, de megbirkóztam a teherrel, egészen az utolsó bevetésig. Az utol-
só feladat kiverte nálam a biztosítékot, indokolatlan volt az erőszak.

Miután kitüntetett haditengerészeti kommandósként leszereltem,
elképzelni sem tudtam, hogy visszatérjek a normális életbe. Olyan
súlyos poszttraumás stressz szindrómám volt, hogy még egy kipufo-
gó durranásától is kiborultam. Az önként vállalt magány bizonyult
az egyetlen megoldásnak.

Képes vagyok emberek között lenni, ha szükséges. Időnként be-
megyek a városba, de sosem maradok túl sokáig. Tudom, hogyan
élnek mások, de az már nem az én világom. Jobb nekem egyedül.
Jobban szeretem a hegy nyugalját.

A napi teendőim elegendő elfoglaltságot adnak ahhoz, hogy ne
kalandozzanak el a gondolataim. De ma csak az a barna szépség jár
a fejemben, a finom sóhajával és a mesés mellével. Le kellett volna
lépnem, amint megláttam, de megbabonázott, ahogy a holdfény be-
ragyogta a vizes bőrét. És a nyögéseit hallva képtelen voltam logiku-
san gondolkodni.

Amikor meglátott, félelmet láttam a szemében. Számtalanszor lát-
tam ezt a nézést, amíg a seregben szolgáltam. Nem bírtam el a sú-
lyát. Nem hagyhattam ott anélkül, hogy ne oldanám az ő rettegését
és a magam büntudatát. Nem bántottam volna, az erőszak nem az
én stílusom, távol áll a természetemtől. Én arra esküdtem fel, hogy
szolgáljak és védjek, nem arra, hogy támadjak és ártsak.

De... nem tagadom, legszívesebben ránehezdedtem volna a tes-
temmel, és ledugtam volna a torkán a nyelvem. Alig bírtam türtöz-
tetni magam, amikor hozzám ért, de aztán tarkón vágott a valóság.

Hogy lehet, hogy az egyik pillanatban retteg tőlem, a másikban pedig megérint? Úgy nézett rám, mintha azt akarná, hogy megcsókoljam... Naná, hogy azt tettem, amit helyesnek gondoltam – elme- nekültem.

Totál lesokkolt a fizikai kontaktus.

Elmondhatatlanul felzaklatott.

Mint egy igazi seggfej, hátat fordítottam neki, és magára hagytam. *Baszki!* Ha nem ért vissza, Vi, Lou és egy egész keresőcsapat árasztja el a területet. Belemordulok a csészembe, mert mostanra nagyon megbántam, hogy egyedül engedtem útjára. Bár az is igaz, hogy legalább tíz óra telt el azóta, és senki nem kopogtatott az ajtómon. Szóval elég nagy az esélye, hogy a csaj túlélte a kalandot, nem igaz?

A következő tíz percben nem gondolok rá, és végigveszem magamban a napi teendőket. Az életmódom sok tervezést, időt és mindenekeelőtt erőfeszítést igényel. Én nem ugrom ki a boltba élelmiszé- rért, inkább zöldséget termeszték és állatokat tartok. Még az olyan egyszerű dolgot is, mint a fűtés, a két kezemmel kell megoldanom. Mindennap órákon át vágok fát, hogy ha beköszönt a tél, elég tüze- lőm legyen, és átvészelve a hideg hónapokat.

Beteszem a kávécsészém a mosogatóba, és az ablakon át kinézek Avalonra, ami innen csak egy aprócska folt a távolban, mégis arra a nőre emlékeztet. Elképzelem, ahogy a nevemet zihálja, képtelen va- gyok kiverni őt a fejemből.

– Szedd össze magad, Luke! – mondom hangosan.

Kimegyek a csípős reggeli levegőre, megetetem a tyúkokat és a többi állatot, majd nekiállok a napi faaprításnak. Nem akarok tétlen- kedni.

A szexuális kielégítetlenség minden porcikámat átjárja, alig-alig tompul a baltasuhintásokkal. Egyre erősebben szorítom a balta

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

nyelét, és egyre vadabbul sújtok le, ahogy a nő alakja fel-felvillan lelki szemeim előtt. Meztelen. A nyögései elárasztják a szexmegvonástól szenvedő elmémet.

Felnézek a napra, és letörlöm a halántékomról csepegő verejtéket. Átkozom a testem és azt a nőt, aki beette magát a fejembe. Még a hűvös, reggeli levegőt is forrónak érzem. A testem minden egyes porcikája ég a vágtyól. Olyan kemény a farkam, hogy alig bírok gondolkodni. Muszáj tennem valamit, mielőtt véletlenül a lábamat csapom ketté a fahasáb helyett.

Elhajítom a baltát, és besietek a házba. Letépem magamról a farmert, és a kandalló előtti medvebőrre dobom. Levágom magam a kedvenc fotelemre, és keményen megmarkolom a farkam. Megszorítom, hogy enyhítsem a tompa fájdalmat, ami tegnap este óta kínoz.

Minden kézmozdulatomnál megemelkedik a csípőm, és érzem, hogy egyre közelebb jutok az orgazmushoz. Hogy gyorsabban érjek a csúcsra, becsukom a szemem, és elképzelem, hogy a holdfény ezernyi gyémántként ragyog a nő meztelen testén. Szükségem van erre. Akarom. Szinte érzem, ahogy puha ajka a farkam hegyére tapad, finoman nyalogat, és közben élvezettel nyögdecselel.

Még keményebben rámarkolok a farkamra, és még vadabbul verem. Érzem, hogy bármelyik pillanatban elélezhetnék, de amikor odakerülne a sor, mégsem megy. Elillan, mint az a lány.

– Üdv! – szólal meg egy hang.

Kihagy a szívem. Mintha teljes gázzal téglafalnak hajtottam volna.

Kinyitom a szemem, és mit látok?

Vágyaim tárgyát.